

DE STER VAN NEDERLAND

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

15 FEBRUARI 1937

No. 4

42e JAARGANG

». . . Wanneer de Heere zal komen om elk mensch overeenkomstig zijn werk te vergelden en aan elk mensch overeenkomstig de maat, waarmede hij zijnen medemensch gemeten heeft, uit te meten.«

Leer en Verbonden 11:10.

DE ASSEMBLY HALL TE SALT LAKE CITY

Elken dag beluisteren duizenden bezoekers in dit zoo fraai gebouw naar de uitleggingen omtrent het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen.

(Zie blz. 57)

MAAK ONS ÉÉN

(Toespraak, gehouden door Ouderling Nicholas G. Smith, President der Californische Zending, tijdens de Algemeene Conferentie in October 1936)

Door de ondervinding, in drie zendingsvelden opgedaan, kan Ouderling Nicholas G. Smith spreken met een juist begrip aangaande de houding van anderen jegens de Heiligen der Laatste Dagen. Als een jonge man vervulde hij een zending in Nederland, van 27 Juli 1902 tot 15 Februari 1905, en arbeidde te Groningen en Amsterdam. In latere jaren, aan het einde van den Wereldoorlog, was hij president van de Zuid-Afrikaansche Zending. In 1935 werd hij als president der Californische Zending aangesteld, als opvolger van Oud. Alonzo A. Hinckley, die een plaats in het Quorum der der Twaalf Apostelen innam.

Mijn broeders en zusters, het is iets heerlijks, de gelegenheid te hebben, iedere zes maanden thuis te komen om met u in een conferentie vergaderd te zijn en de leeringen, welke de broederen ons geven, aan te hooren. De organisatie dezer Kerk is wonderlijk, de gelegenheid, welke ze den leden tot goeden arbeid verrichten geeft, merkwaardig en niemand kan er een waardig lid van zijn, tenzij hij of zij goed werk verricht.

Ik was getroffen, toen President Grant vanmorgen zeide, dat omtrent drie en tachtig staves rapport is uitgebracht, dat zij hun waardige armen kunnen steunen.

Ik wil u zeggen, dat de Californische zending voor haar waardige armen zal zorgen. De geest onder de leden dezer zending is wonderlijk. De kleine gemeente Douglas, Arizona, met 264 leden, stuurde slechts enkele weken geleden een cheque van vijfhonderd dollar, de vastengaven, welke zij aan het zendingskantoor wilden afdragen, teneinde een andere, minder goed bedeelde, gemeente te helpen. De berichten van elke gemeente wijzen uit, dat zij in hun eigen nooden kunnen voorzien.

Vanmorgen, toen President Grant het woord voerde, vroeg ik mij af, hoe het mogelijk kon zijn, dat de Heiligen der Laatste Dagen stil konden zitten en het brood van den arbeider eten. Wij hebben waarlijk den weg gebaad. Welk een mooie artikelen zijn er in de nieuwsbladen langs de kust verschenen, welke de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voor haar standpunt aanbevelen. Het doet iemand goed, ze te lezen. *The San Francisco Chronicle* zeide: „Indien alle kerken het voorbeeld van de „Mormonen” zouden volgen, zou er geen gebrek in de wereld zijn.”

Indien zij, die hebben, aan hen, die niets bezitten, zouden geven; indien de geest van hebzucht zou zijn overwonnen; indien zelf-zuchtigheid zou worden teniet gedaan, dan zouden wij waarlijk broederschap hebben. Dat is natuurlijk, wat wij als een Kerk zijn en de getrouwe leden van deze Kerk zullen nimmer gebrek hebben. De Heere zal zelf den weg openen, opdat in alles voor allen zal

worden voorzien. Ik ben dankbaar voor deze beweging, welke is ingesteld, ik ben dankbaar voor het gehoor, hetwelk de leden daaraan hebben gegeven en dat wij ten volle achter hen kunnen staan. Ik ben er van verzekerd, dat de verschillende natiën der aarde indachtig zullen worden, wat liefde onder het volk in West-Amerika vermag.

Ongeveer acht maanden geleden kwam er een heer van Salt Lake City naar Los Angeles. Hij kwam spreken over „De Nieuwe Dag in het Mormonisme”. Ik ontving een telefonische uitnodiging, om deze vergadering bij te wonen. Toen ik daar aankwam, bestond ze tot mijn verwondering uitsluitend uit Presbyteriaansche predikanten en deze goede man begon te vertellen, wat de Mormonen geloofden en alle onwaarschijnlijke dingen, welke ik ooit gehoord heb, werden daar door hem verkondigd. Hij sprak over het bloedoffer. Hij vertelde van een man, die bij de Z.C.M.I. (Het eerste te Utah en in feiten het eerste ter wereld opgerichte warenhuis) werkte en des nachts verdween en het vermoeden rees natuurlijk, dat de Daniëten hem hadden medegenomen en zijn leven hadden geofferd. Ik vroeg me af, hoe het mogelijk was, dat zoiets werd gedaan, doch er werden vele andere, even belachelijke dingen, door hem naar voren gebracht.

In den loop van verleden week, feitelijk verleden Zondag, mocht ik een geheel verschillenden geest beproeven. Weder werd ik uitgenoodigd op een vergadering, waar een dominee over het *Boek van Mormon* zou spreken: „Wat de andere mensch denkt”. Denkt u zich mijn verbazing in, toen de goede man opstond om zijn toespraak aan te vangen en uit *Leer en Verbonden* en het *Boek van Mormon* begon voor te lezen en verklaarde, dat deze geschriften een honderd jaar geleden werden geschreven en dat de man, die ze schreef, door den Almachtigen God geïnspireerd moest zijn, anders kon hij zulke dingen niet hebben gezegd. Toen hield hij op en zeide: „Ik ben een Presbyteriaansch predikant, ik ben geen lid van de „Mormoonsche Kerk” en tijdens zijn toespraak heeft hij dit twee of driemaal herhaald, teneinde ons te laten weten, dat hij geen Heilige der Laatste Dagen was.

Deze man was Dr. Carl S. Knopf, rector aan de school voor godsdienstonderwijs van de Universiteit van Zuid-Californië, waar het ongeveer elf duizend studenten heeft. Hij had „den zoom van het kleed” van een der Apostelen van den levenden God aangeraakt; hij was geweest onder den invloed van John A. Widtsoe en had een verandering ondergaan, want verdraagzaamheid had in zijn hart post gevat en een geest van broederschap en een verlangen, met de Heiligen der Laatste Dagen de handen ineen te slaan. Alle aanwezigen waren diep getroffen en aan het einde van zijn toespraak, toen wij naar voren gingen om hem de hand te drukken, zeide ik hem, dat dit de mooiste toespraak over het Mormonisme was, welke ik in langen tijd had gehoord.

Een dame uit Wyoming zeide: „Ik kwam u even zeggen, dat

wat u over deze menschen gezegd heb, waar is. Ik was tegen hen gekant en haatte het woord „Mormoon”, doch ik was verbaasd, toen ik naar Utah ging, om me daar te vestigen, dat ik tot de ontdekking moest komen, dat zij naar me toe kwamen en mij hielpen, om daar te kunnen blijven en mij hun ondersteuning wilden geven. Ik heb vermeld gestaan over hetgeen ik daar heb gezien, en wat u hier gezegd hebt, is de absolute waarheid. Ze zijn de vriendelijkste menschen in de wereld”.

Dr. Knopf zeide: „Ik lees u hier voor uit een boek, niet een koel boek van de koude bibliotheekplanken, doch ik lees uit een boek (en hij hield het *Boek van Mormon*, de *Leer en Verbonden* en de *Paarl van Groote Waarde* omhoog), hetwelk de inspiratie is geweest voor een jongen man, die nu naar de Universiteit is gekomen, om daar onderwijs te geven. Toen een der professoren daar godsdienstonderwijs kwam geven, zeide hij, dat het niet de moeite waard was, zijn arbeid slechts voor een of twee studenten te verrichten en dat hij dan net zoowel de geheele zaak kon sluiten. Deze jonge „Mormoonsche” man zeide, dat het hem zou verheugen, al zijn tijd er aan te spendeeren. indien hij er slechts één kon redden en hij wilde met vreugde de klasse voortzetten.”

De doctor was getroffen door de houding van dezen jongen „Mormon”, broeder Byron Done, die de plaats van Dr. Widsoe heeft ingenomen.

Aan het einde van zijn toespraak zond hij een gebed op en een der zendingen heeft dat opgeschreven. Het gebed, hetwelk hij opzond, luidde:

„Onze Vader, het is eenigszins moeilijk te begrijpen, waarom Gij ons zoodanig hebt gemaakt, dat wij deze radicale meeningsverschillen kunnen hebben en toch op zoovele punten zulke wondervolle idealen bezitten en allen onzer trachten op onze eigen manier, de voetstappen van den Meester te volgen, doch Onze Vader, wij bidden U, dat indien dit het uitoefenen van welbehagen en geloof beteekent, indien Gij ons zoo verschillend hebt gemaakt juist, opdat wij liefdadigheid en liefde kunnen bewijzen en leeren, hoe lief te hebben, zelfs zonder overeenstemmende gedachte te bezitten . . . wij bidden U, dat Gij ons dan den geest tot begrijpen geeft, opdat wij zelfs zonder overeenstemming omtrent enkele onzer fudamenteele gedachten met onze medemenschen de handen ineen kunnen slaan door een overeenstemming in enkele der groote hoofdpunten. Mogen wij hiertoe schouder aan schouder staan en de wereld beter maken. omdat wij machtig gelooven in de dingen van den Geest. Wij bidden U dan, dat zij, die Methodisten zijn, goede Methodisten zullen wezen, en zij, die Presbyterianen zijn, goede Presbyterianen en zij, die „Mormonen” zijn, goede „Mormonen”. O Vader, wij beseffen, dat in een elk dezer richtingen van Uw Kerk de groote figuur Jezus Christus staat, dat er in een elk dezer richtingen vele goede dingen te vinden zijn. Help ons, ons ter verheffing van het goede aaneen te sluiten. En nu

smeeken wij U om genade en vrede, de liefde voor het goede, het geloof, het bijzijn van den Heiligen Geest, opdat die ons immer en altoos moge vergezellen."

God zegene deze Kerk en haar leiding. Ik weet, dat Hij ze zegent. Ik ben dankbaar voor de gelegenheid, ons geschonken, om daarin dienstbaar te zijn en hoop, dat ik immer het vertrouwen, hetwelk mij is geschonken, mag waardig blijven. Dat God's zegeningen in het huis van een iegelijk uwer moge zijn is mijn gebed in den naam van Jezus Christus, Amen.

DE ASSEMBLY HALL

Iederen lezer van *De Ster* zijn de foto's van den Tempel en Tabernakel, welke op het Tempelplein te Salt Lake City staan, welbekend, doch dit is niet zoozeer het geval met de andere gebouwen, welke op deze historische plek zijn opgetrokken.

Het afgelopen jaar hebben wij getracht, onze lezers bekend te doen geraken met enkele der andere bezienswaardigheden, in de schaduw van den tempel te vinden — het monument van Joseph Smith, het Zeemeeuwmonument, het eerste huis van Utah, en het monument der drie getuigen hebben alreeds de aandacht gevraagd. Op de voorpagina van dit nummer vindt men een afbeelding van het gebouw, bekend als de Assembly Hall. Dit gebouw is, in tegenstelling met den tempelen den tabernakel, niet opvallend in stijl, doch eerder typisch door zijn gothischen bouwtrant.

Het is van grijs graniet opgetrokken — blokken, welke na het bouwen van den tempel waren overgebleven — en is uitgerust met een groot pijporgel, terwijl het behalve de galerij en koorplaatsen ruimte biedt voor 2000 menschen. Dit gebouw wordt door zes der Salt Lake stakes gebruikt voor hun driemaandelijksche conferenties, voor openbare lezingen en voor overvolle vergaderingen tijdens de April-, Juni- en October-conferenties van de Kerk, wanneer de tabernakel allen, die de conferentie willen bijwonen, geen plaats kan bieden. Elken dag beluisteren duizenden bezoekers, die het Tempelplein bezoeken, een korte uiteenzetting van de hoofdtrekken van het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen in dit geriefelijke gebouw, welke uiteenzetting wordt gegeven door de verschillende gidsen, die gezelschappen toeristen door de gebouwen en omgeving rondleiden.

Op den voorgrond ziet men het fraaie Zeemeeuwmonument (Zie *De Ster* van 1 Maart 1935, blz. 71).

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR DE MAAND MAART 1937

- Z.H.V.** Eerste avond. — Theologie-les no. 6 en getuigenisvergadering.
Tweede avond. — Werk en Zaken.
Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 6.
Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 6.
- O.O.V.** Eerste avond — J. M. *Brigham Young*, les no. 6 (vervolg).
J. V. *Arenlezen*, les no. 14.
Tweede avond — J. M. *Brigham Young*, les no. 7.
J. V. *Arenlezen*, les no. 15.
Derde avond. — J. M. *Brigham Young*, les no. 7 (vervolg).
J. V. *Arenlezen*, les no. 15.
Vierde avond. — Voor het inhalen van lessen, onafgemaakt werk en behandeling van groepsproblemen en -werkzaamheden.
Tooneellessen. — *Conversatie*. 1, 2, 3 en 4.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 1en en 2en Zondag in Maart 1937.

HOOFDSTUK XXII.

(Vervolg)

Wederom door verlangenden naar teekenen aangevallen ¹⁾

Jezus en Zijn discipelen keerden per boot naar den westelijken oever van het meer terug en landden nabij Magdala en Dalmanutha. Deze steden lagen vermoedelijk zoo dicht bij elkander, dat de laatste feitelijk een voorstad van de andere was. Hier werd het gezelschap opgezocht door de immer waakzame Farizeën, die bij die gelegenheid werden vergezeld door hun gewoonlijk onvriendelijke mededingers, de Sadduceën. Dat de twee partijen tijdelijk hun gemeenschappelijke verschillen hadden ter zijde gelegd en voor het algemeene oppositiedoeleinde tegen den Christus in krachten waren vereenigd, is wel een bewijs voor het vastbesloten doel van de kerkelijke autoriteiten, om een aanklacht tegen Hem te vinden en Hem indien mogelijk om te brengen. Hun onmiddellijk oogmerk was, het gewone volk van Hem te vervreemden en den invloed Zijner vroegere leeringen onder het volk tegen te werken. Zij zetten opnieuw den ouden valstrik, door van Hem een bovennatuurlijk teeken van Zijn Messiasschap te verlangen, ofschoon zij of anderen hunner klassen alreeds driemaal hadden getracht, Hem aldus te vangen en driemaal het onderspit hadden moeten delven. ²⁾

Reeds vóór hen had Satan persoonlijk ditzelfde gepoogd en had gefaald. ³⁾ Op hun huidige ongepaste en goddelooze vraag gaf Hij een korte en duidelijke weigering, waarmede een blootlegging hunner geveinsdheid gepaard ging. Dit was Zijn antwoord: „Als het avond geworden is, zegt gij: Schoon weder, want de hemel is rood. En des morgens: Heden onweder, want de hemel is droevig rood. Gij geveinsden! het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden en kunt gij de teekenen der tijden niet onderscheiden? Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teeken; en hun zal geen teeken gegeven worden dan het teeken van Jonas, den profet.” En hen verlatende, ging Hij weg. ⁴⁾

De zuurdeesem der Farizeën en Sadduceën ⁵⁾

Aangezien aan den Galileeschen oever rust noch gelegenheid voor doeltreffend onderwijs was te vinden, ging Jezus met de Twaalven weder het water op en zette met de boot koers in noord-oostelijke richting. Toen zij ver genoeg van land waren,

¹⁾ Matth. 15:29; 16:1-5; Mark. 8:10-13.

²⁾ Joh. 2:18; 6:30; Matth. 12:38.

³⁾ Matth. 4:6, 7; Luk. 4:9-12.

⁴⁾ Matth. 16:2-4; vergelijk 12:38-41, zie hoofdstuk XII.

⁵⁾ Matth. 16:6-12; Mark. 8:14-21; vergelijk Luk. 12:1.

zeide Hij tot Zijn metgezellen: „Ziet toe en wacht u van den zuurdeesem der Farizeën en Sadduceën” en zooals Markus er aan toevoegt „en van den zuurdeesem van Herodes”. Door hun haastig vertrek hadden de discipelen een voorraad voedsel vergeten mede te nemen; zij hadden slechts een klein brood bij zich. Zij vatten Zijn woorden aangaande den zuurdeesem als een verwijzing naar het brood op en mogelijk als een verwijt voor hun verzuim. Jezus berispte hen om hun klein geloof, door slechts aan stoffelijk brood te denken en frischte hun geheugen op voor de wonderen, waardoor de menigten waren gevoed, zoodat het gebrek aan brood hen niet verder zou behoeven te verontrusten. Ten laatste werd hun te verstaan gegeven, dat des Meesters waarschuwing gericht was tot de valsche leeringen van de Farizeën en die der Sadduceën en tegen de politieke aanblazingen der plannen beramende Herodianen.

Nabij de plek, waar de eerste voeding der menigte had plaats gevonden, verliet het gezelschap de boot en begaf zich naar Bethsaida Julias. Een blinde man werd voor Jezus gebracht en men vroeg Hem, hem aan te raken. Hij nam den blinde bij de hand, leidde hem buiten de stad, gebruikte speeksel voor zijn oogen, legde hem de handen op en vroeg hem, of hij kon zien. De man antwoordde, dat hij vaag zag, doch geen menschen van boomen kon onderscheiden. Zijn handen op des mans oogen leggende, zeide Jezus hem op te zien; de man deed het en zag duidelijk. Na hem te hebben verboden, de stad binnen te gaan, of iemand in de plaats omtrent de verlossing zijner blindheid te vertellen, zond de Heere hem verheugd heen. Dit wonder geeft duidelijk de bijzonderheid aan, dat Jezus een persoon met tusschenpoozen genas; het gevolg der eerste bediening was slechts een gedeeltelijk herstel. Omtrent de buitengewone omstandigheid wordt geen verklaring gegeven.

„Gij zijt de Christus”¹⁾

Vergezeld van de Twaalven, vervolgde Jezus Zijn weg noordwaarts naar de streek of „deelen” van Cesarea Filippi, een landstad gelegen aan den oostelijken en voornaamsten oorsprong van de Jordaan, en nabij den voet van den berg Hermon.²⁾

De reis bood gelegenheid tot speciaal en vertrouwelijk onderrecht aan de apostelen. Jezus vroeg hun: „Wie zeggen de menschen, dat Ik de Zoon des menschen, ben?”

In antwoord daarop brachten zij verslag uit van de geruchten en algemeene veronderstellingen, welke zij hadden vernomen. Enkele menschen, die de bijgeloovige vrees van de door zijn geweten aangeklaagde Herodes Antipas deelden, zeiden, dat Jezus Johannes de Dooper was, tot het leven teruggekeerd, ofschoon zulk een geloof door velen niet als ernstig kon worden opgevat,

(Zie voor vervolg bidz. 64.)

¹⁾ Matth. 16: 13-20; Mark. 8: 27-30; Luk. 9-18-21; aantekening 10.

²⁾ Aantekening 6.

IN GROOTE EENVOUD

„ . . . vertraagt niet in weldoen, want gij legt het fundament van een groot werk.

En uit kleine dingen komt wat groot is voort.”

Leer en Verbonden Afd. 64, vers 33.

En man, groot en machtig, nam zijn plaats onder de leiders der Heiligen der Laatste Dagen in toen, tijdens de April-conferentie van 1933, J. Reuben Clark Jr. als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap werd ondersteund. Reeds meer dan een jaar was deze plaats vacant en de vragen: „Wie zal hiertoe worden geroepen?” „Welk soort man zal het zijn?” waren lang reeds in de gedachten der Kerkleden opgekomen. Als één man aanvaardden zij nu de wijsheid in de keuze. Er was omtrent J. Reuben Clark Jr. geen twijfel. Hij was bij een ieder welbekend. Zijn geheele leven was hij in den dienst van Kerk en land arbeidzaam geweest en zijn prestatie was onberispelijk. Tijdens lange gebeurtenisvolle jaren voor de regeering, was hij met de bekwaamsten in het Amerikaanse openbare leven in aanraking gekomen en de achting, welke men persoonlijk voor hem gevoelde en het vertrouwen, hetwelk men in zijn oordeel stelde, waren blijvend bewijs voor zijn karakter en bekwaamheid. Iedere positie, welke hij had bekleed, eischte een ongewoon talent. In tijden van vrede en oorlog had hij zitting in de hoogste raden der natie en gaf zijn aandeel in de beslissingen, welke den toestand der wereld bepaalden. Intellectueel en geestelijk was hij een reus, doch een zeer nederige. Zijn woorden, wanneer hij den duizenden, die in den grooten tabernakel waren tezamen gestroomd of vol belangstelling het conferentieverloop over de radio volgden, toesprak, openbaren het ware hart van den man:

„ . . . Ik ben het mij bewust, dat met deze eer een even groote verantwoordelijkheid gepaard gaat. Mag ik hier dan zeggen, dat ik thans meer over de verantwoording dan wel over de eer denk. Mocht iemand onder u omtrent mijn werk in dit hooge ambt, waartoe ik geroepen ben, verwachtingen koesteren, dan vertrouw ik, dat ik u niet altezeer zal teleurstellen. Indien iemand onder u bange voorgevoelens heeft, dan kan ik u slechts zeggen, dat uw voorgevoelens nauwelijks grooter kunnen zijn de mijne. Ik ben van mijn eigen onvolkomenheid diep doordrongen . . . ”

Dit is de geest en de oprechtheid van een man, die hoewel geplaatst onder de grooten, de rijken en de wijzen, immer een blijvend geloof behield in de eenvoudige voorschriften van het Evangelie. Zijn loopbaan is gebaseerd op den hechten grondslag van geloof in God, moeizamen arbeid, juiste levenswijze, gezond verstand, verdraagzaamheid en medeleven en bovenal een buitengewoon groote liefde voor rechtvaardigheid en recht. Geen wonder, dat J. Reuben Clark Jr. heden in het vertrouwen van het volk en de gunst van den Heere in hooge aanzien staat.

Doch zijn aanvang was nederig. Hij werd 1 September 1871 op een boerderij in Utah geboren. Zijn vroegste herinneringen bepalen zich bij het feit, dat hij zijn moeder een ratelslang voor de achterdeur van haar keuken zag doodslaan. Als jongen

Toen J. Reuben Clark Jr. als gezant der Verenigde Staten naar Mexico werd afgezonden, was de oogen der natie hem gericht — „Mormoon» en men wisten niet wat van de »Mormoon» te denken. Doch hoe zij konden niet doen. Twee en een half jaar toen in Maart 1911 zijn diplomatieke gaf, teneinde g aan een oproep den de courante en Herbert Hoover, die tijd president der Staten, bracht hem. »Ik wensch de te benutten, om aan de waarde van voor de dienst gezant te Mexico te wezen, gevoel. Onze betrekkingen vertrouwen en zulk een hooge en er is geen be in het geheel de betrekkingen van Staten dan deze. Deelte hiervan is uw pogingen en het ten koste van uwerzendingen. Het Amerikaans u hiervoor dank

am Mulder

en Clark Jr. als
 enigde Staten te
 angesteld, waren
 geheele natie op
 ant hij was een
 zijn landgenoo-
 deels nog niet,
 ormonen« te den-
 zij ook loerden,
 ts als goeds vin-
 en half jaar later,
 1933 gezant Clark
 e loopbaan op-
 behoort te geven
 der Kerk, ston-
 n vol loftuitin-
 Hoover, toenter-
 der Vereenigde
 m oprechte hulde:
 deze gelegenheid
 uitting te geven
 ring, welke ik
 en, door u als
 co ons land be-
 Nimmer hebben
 en wat betreft
 samenwerking
 vlucht genomen
 langrijker dienst
 r buitenlandsche
 n de Vereenigde
 Een groot ge-
 het gevolg van
 n ik beseft, dat
 a groote opof-
 ds is geschied-
 che volk dient
 baar te zijn.»

genoot hij ten volle van zijn aandeel in den arbeid en het avontuur, welke het berijden van een zekere, langzame gezadde pony tot de afgerichte wilde paarden met zich brengen. Doch niet alleen zijn bezigheden, doch zijn vrije tijd werd werk en studie en studie en werk.

Zijn moeder leerde hem lezen en schrijven en nadat hij het beste onderwijs, hetwelk de scholen zijner woonplaats konden bieden, had genoten, ging hij naar Salt Lake. Daar werd hij bediende, van een museum, een baantje, dat voor dien tijd zoo goed betaald werd, dat zijn vader, een door en door eerlijke man, den directeur van het museum ging vragen, of het werk, hetwelk zijn jonge zoon verrichtte, wel het uitbetaalde bedrag waard was.

Op den leeftijd van 32 jaar had broeder Clark op het veld van onderwijs zijn sporen reeds verdiend, doch het was immer zijn levensverlangen geweest, in de rechten te gaan studeeren en op dien leeftijd ging hij met zijn vrouw en twee kinderen en met 300 dollar naar New York, teneinde zijn ideaal te verwezenlijken. Hij maakte zeer snellen en grooten vooruitgang. Zijn lichaamskracht en stevig gestel maakte het hem mogelijk, meer te verrichten, dan de gemiddelde mensch kon doen en zijn bekwaamheden dwongen erkenning af. Zijn buitengewoon en zoo scherp onderscheidend intellect, zijn bijzondere capaciteiten, om de meest ingewikkelde problemen op te lossen en zijn geduld, om zorgvuldig en volledig de moeilijkste vragen te onderzoeken, boden hem een opeenvolging van de belangrijkste functies bij de regering. Hij werd bekend als een zegsman op het gebied der internationale wetgeving en in talrijke commissies van nationaal en internationaal belang had hij zitting als rechtskundig adviseur. De hoogste erkenning viel hem ten deel, toen hij in 1930 als gezant der Vereenigde Staten te Mexico werd aangesteld.

Op die moeilijke diplomatieke post toonde hij zijn bekwaamheid, om vrienden te maken en te behouden. Evenals altoos, stond hij ook daar voor feiten, begreep eens anders standpunt, en stond verdraagzaam en moedig voor het recht. Niet weinig van Broeder Clark's succes is te danken aan de rust en lieflijkheid van zijn tehuis, waarheen hij zich met zijn vrouw en vier kinderen kon wenden, teneinde kracht te vinden, om de wereld der menschen en belangrijke aangelegenheden in te gaan... en te overwinnen. Thans, als eerste raadgever (sinds het overlijden van A. W. Ivins) is hij nog in de kracht van zijn leven. Hij heeft een duidelijk inzicht in de grondbeginselen van regeringsbeleid en in de groote beginselen, welke aan de maatschappij ten grondslag liggen. Zijn studie en denken kenmerken hem als iemand, die de Kerk en haar volk lange en schitterende diensten kan bewijzen. Hij zegt:

„Het wereldprobleem is er niet hoofdzakelijk een van het geldwezen, doch van onzelfzuchtigheid, nijverheid, moed, vertrouwen, karakter, hart, gematigdheid, deugdzaamheid en rechtvaardigheid. Materialistisch en geestelijk lijdt de wereld aan grove uitpattingen; ze zal zich op dezelfde wijze moeten beteren als een dronkaard tot zichzelf komt — door bekeering en juiste levenswijze.”

Hij heeft de wereld gezien, doch vindt het tehuis, zijn Kerk, het allerbeste. In iedere daad van zijn leven heeft hij Mormonisme gepredikt en zij, die hem goed kennen, zijn er van overtuigd, dat slechts een verhevene Kerk de toewijding van dezen voortreffelijken mensch kan vragen.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

**„Komt, hoort naar des profeten stem,
En luistert naar God's woord!”**

Meermalen hebben wij in vergaderingen als leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen deze woorden met hart en ziel gezongen.

Innige dankbaarheid vervulde ons hart, wanneer wij beseften, dat wij ons leden wisten van een Kerk, waaraan een profeet als leider staat, die ons kan zeggen: „Aldus spreekt de Heere, Heere”, zooals de profeten van ouds dit tot het volk van Israël deden.

Ging evenwel immer onze dankbaarheid gepaard met een voornemen, ook daadwerkelijk naar hun stem te hooren en God's woord in ons te laten inzinken en daarnaar ons leven in te richten?

In het *Boek van Mormon* (II Nephi 29) wordt duidelijk verklaard, wat de houding der menschen zou zijn, wanneer hun zou worden bekend gemaakt, dat naast den Bijbel nog een ander boek spreekt van God's handelingen met Zijn kinderen en een ander boek zou aantoonen, met welke Evangeliewaarheden des menschen leven zou kunnen worden verrijkt. „Een Bijbel, een Bijbel, wij hebben een Bijbel en er kan geen andere Bijbel wezen.” Daarmede zouden zij de noodzakelijkheid van verdere geschriften verwerpen, totdat een duidelijk inzicht van des Heeren volmaakt plan met betrekking tot de zaligheid Zijner kinderen hen tot meer aannemelijke gedachten zou brengen.

Doch nemen wij als leden van God's kerk niet zeer vaak een zelfde dergelijke houding aan ten opzichte van onze leiders en hun wenken? Door alle tijden heen, dat er profeten onder het volk waren, die des Heeren wil aan hen bekend maakten, hebben zij het volk leiding en raad gegeven naar de omstandigheden, welke hiertoe aanleiding gaven.

Wanneer er omstandigheden zijn, waarin raad en leiding van godsmannen zeer noodig is in deze wereld, dan is dat zeker heden het geval.

Een Mozes leidde eens het volk van Israël vanuit hun ballingschapsoord naar het beloofde land. In de woestijn, waar het hen zelfs vaak aan het hoognoodige tot het instandhouden van hun lichaam ontbrak, werd door den Heere op wonderlijke wijze in hun nooden voorzien. Waar het volk raad behoefde, daar was Mozes de bemiddelaar tusschen het volk en hun God.

Doch niet alleen tijdens hun lange en moeizame reis naar hun beloofde bestemming, doch ook tijdens hun verblijf aldaar mochten de Israëlieten de hulp en gunst des Heeren genieten en was Hij hun immer een sterkte en kracht.

In de woestijn der geestelijke ontbering heeft de Heere op het smeekgebed van Joseph Smith door middel van hem Zijn kinderen geschonken, wat zij tot instandhouding van hun geestelijk welzijn zoo zeer behoefden. Waar de vroegere leden der Kerk (en ook anderen konden zeer zeker door het onderhouden er van hun leven verrijken) raad en leiding behoefden, werden deze noodden den Heere bekend gemaakt en door middel van Zijn profeet ontving men bijstand en leering. Doch ook thans nog dringt hun stem ter waarschuwing door tot allen, die daarop acht willen slaan.

Joseph Smith, die in zijn juist inzicht wel voorzag, dat ook de nakomelingen van het modern Israël diezelfde raadgevingen ter harte dienden te nemen, wilden zij een volle mate van vreugde en vooruitgang in het leven kunnen genieten, heeft ons deze leeringen, vertroosting en aanmoedigingen niet onthouden. Het boek *Leer en Verbonden* is naast den Bijbel en het *Boek van Mormon* voor de Heiligen der Laatste Dagen een paarl van groote waarde. Deze boeken brengen den Bijbel door hun bestaan niet in discredit, doch dienen ter aanvulling en verduidelijking der leeringen, ons door de vroegere profeten gegeven.

Indien wij dit standpunt willen aanvaarden, en de standaardboeken onzer Kerk niet alleen als God's instrumenten tot het juist leiden van Zijn volk willen *beschouwen*, doch ze ook als zoodanig zullen *bestudeeren* en *raadplegen*, zullen wij, ook al mogen wij ons leden van Christus' Kerk noemen, niet worden beschouwd als te behooren tot de categorie menschen, waarvan in II Nephi 29 gesproken wordt.

En wat hier zoo juist geldt voor onze standaardwerken, geldt eveneens voor onze hedendaagsche leiders. Wij zullen niet eerder vooruitgang maken en onze kennis verrijken, tenzij wij onze leiders niet alleen als mondstukken van den Heere beschouwen, doch ook als zoodanig hun wijze raadgevingen en voorlichting ter harte zullen nemen en in ons dagelijksch leven in toepassing brengen. Zij spreken niet alleen als gevolmachtigde dienstknechten van den levenden God, doch als menschen met een juist doorzicht in de maatschappelijke toestanden der wereld. Zij bezitten de voorschriften ter genezing van de kwalen, waaraan de wereld heden zoo zeer lijdt. En vaak zijn haar kwalen niet alleen sloo-pend, doch eveneens besmettelijk. Haat, zelfzucht, hebzucht, onverschilligheid, onbetrouwbaarheid, hoogmoed zijn ondeugden, welke bij onvoldoende waakzaamheid en vertrouwen van onze zijde reeds aan ons hun afbrekenden arbeid verrichten, alvorens wij ons dat zelf ter dege bewust zijn.

Niet slechts de woorden van onze leiders, doch eveneens hun

daden en arbeidzaamheid leggen getuigenis af van de waarheid, dat door rechtvaardigheid en naastenliefde de wereld eenmaal voor Christus gewonnen zal kunnen worden.

Mogen wij steeds door het bestudeeren van de literatuur, welke de Kerk ons te bieden heeft, onze kennis verrijken en ons leven toetsen aan de raadgevingen van onze leiders, zoodat onze dankbaarheid voor het bezitten van ware godsmannen in de Kerk op de juiste wijze kan worden getoond en ons licht eveneens voor de menschen kan schijnen.

R.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 59)

aangezien bekend was, dat Johannes en Jezus tijdgenooten waren geweest; anderen zeiden, dat Hij Elias was, of juist(er) Elia; weer anderen veronderstelden, dat Hij Jeremia was of een der andere oude profeten van Israël. Het is van beteekenis, dat onder al de verschillende denkbepelden van het volk betreffende de persoonlijkheid van Jezus niets duidde op het geloof, dat Hij de Messias was. Door woord noch daad had Hij zich gemeten naar den algemeen en traditoneelen standaard van den verwachten Bevrijder en Koning van Israel. Aan snel voorbijgaande uitingen van een vluchtige hoop, dat Hij de lang verwachte Profeet bewees te zijn, zooals Mozes was, had het niet ontbroken; doch geheel zulk een beginaanname was door de vijandige activiteit van de Farizeën en hun soort teniet gedaan. Het was voor hen een zaak van een verheven, ofschoon verkeerd besluit, in de harten van het volk de gedachte aan een toekomstige, nog niet aanwezig zijnde Messias gaande te houden.

Jezus vroeg hun met diepe plechtigheid, en een hun ziel doorgrondende toetssteen, waartoe de Twaalven gedurende de vele maanden van het dicht nabijzind en bevoorrecht gezelschap van hun Heere onbewust waren voorbereid: „Maar gij, wie zegt gij, dat ik ben?” Hoewel voor allen antwoord gevend, doch in het bijzonder overeenkomstig zijn eigen overtuiging getuigenis afleggend, uitte Petrus met al de geestdrift zijner ziel de groote belijding: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods”. Dit was geen bekentenis van louter geloof, geen ontboezeming, waartoe hij door verstandelijke ontwikkeling was gekomen, geen oplossing van een probleem, waaraan naarstig gearbeid was, geen uitspraak, gebaseerd op een overvloed van bewijs; hij sprak in de ware wetenschap, welke geen twijfel kent en waarvan twijfel en voorbehoud evenver verwijderd zijn als de hemel van de aarde.

„En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar Jona, want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, Die in den hemel is”. Petrus' kennis, welke eveneens die zijner broederen was, was van dien aard, dat ze geheel vrij staat van alles, wat de mensch voor zich kan te weten komen; het was een goddelijke begiftiging, in vergelijking waar-

mede menschelijke wijsheid dwaasheid is en de rijkdom der aarde slechts schuim. Zichzelf verder tot den eersten der apostelen wendend, vervolgde Jezus: „En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijne gemeente bouwen en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u geven de sleutelen van het koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij zult ontbinden op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn”.

Door rechtstreeksche openbaring van God wist Petrus, dat Jezus de Christus was; en op openbaring, als zijnde een rots met stevigen grondslag, zou de Kerk van Christus worden gebouwd.¹⁾

Aanteekeningen

6. De deelen van *Cesarea Filippi*. — ... *Cesarea Filippi*, een stad, zooals in de Schriften wordt aangegeven, welke nabij den berg Hermon aan den oorsprong van de Jordaan was gelegen, was door Philippus, den viervorst, uitgebreid en verfraaid en ter eere van den Romeinschen *Cesarea* genoemd. Ze werd *Cesarea Filippi* genoemd, om haar te onderscheiden van het reeds bestaande *Cesarea*, hetwelk aan de kust van Samaria aan de Middellandsche Zee lag en hetwelk later in de litteratuur bekend werd als *Cesarea Palestina*. Men gelooft, dat *Cesarea Filippi* te vereenzelvigen is met het oude *Baäl-Gad* (*Joz.* 11:17) en *Baäl-Hermon* (*Richt.* 3:3). Het werd bekend als een plaats van afgodendienst en terwijl het onder de Grieksche heerschappij stond, werd het *Panaes* genoemd, ter herinnering aan de mythologische godheid *Pan*. Zie *Josephus, Oudheden* XVIII, 2:1; deze aanduiding leeft nog voort in den huidigegen Arabischen naam der plaats, *Banias*.

7. *Simon Petrus en de „Rots” van openbaring*. — *Simon*, de zoon van *Jonas*, had bij gelegenheid van zijn eerst opgeteekend gesprek met Jezus van des Heeren lippen den onderscheiden naam „*Petrus*” ontvangen of in de Arameesche taal „*Cefas*”, hetgeen in het Hollandsch is „een rots” of „een steen” (*Joh.* 1:42; zie eveneens hoofdstuk XI). De naam werd tijdens de nu behandelde gebeurtenis op den apostel bevestigd (*Matth.* 16:18). Jezus zeide tot hem „Gij zijt *Petrus*” en voegde er aan toe „en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen.” Tijdens den algemeenen afval na de vroegere apostolische bediening, maakte de Bisschop van Rome aanspraak op de hoogste autoriteit als de beweerde rechtstreeksche opvolger van *Petrus*; en een dwaalleer vond doorgang en kwam daarop neer, dat *Petrus* de „rots” was, waarop de Kerk van Christus werd opgericht. Een nauwkeurige beschouwing van deze onredelijke en geheel verkeerde aanspraak kan hier niet worden ondernomen; het is voldoende te zeggen, dat een kerk, welke is gegrondvest op of afhankelijk van *Petrus* of eenig ander mensch, *Petrus’* kerk of die van een ander mensch zou zijn en niet de Kerk van Jezus Christus (Zie *The Great Apostasy* (De Groote Afval), hoofdstuk 9; eveneens *Boek van Mormon*, 3 *Nephi* 27:1-8). Dat na de hemelvaart van den opgestanen Christus de verantwoording van het presidentschap in de bediening op *Petrus* rustte, lijdt geen twijfel; doch dat hij de grondslag was, waarop de Kerk werd gebouwd, is onverwijld onschriftuurlijk en onwaar. De Kerk van Jezus Christus moet autoritair Zijn naam dragen, en door rechtstreeksche en voortdurende openbaring, zooals de omstandigheden van haar opbouw dit vereischen, worden geleid. Openbaring van God aan Zijn dienstknechten, bekleed met het Heilig Priesterschap door gezaghebbende verordening, zooals dat met *Petrus* het geval was, is de onomstootelijke „rots”, waarop de Kerk is gebouwd. (Zie *Artikelen des Geloofs*, XVI „Openbaring”).

¹⁾ Aanteekening 7.

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

20 EN 21 FEBRUARI 1937

ZATERDAGAVOND 8 UUR

Die avond zal staan in het teeken van zang en muziek, waaraan medewerking zal worden verleend door het Amsterdamsche zangkoor. Door de zendingen worden instrumentale en vocale nummers ten gehoor gebracht.

President Richard R. Lyman zal in deze vergadering het woord voeren.

ZONDAG DRIE VERGADERINGEN – 10 UUR V.M.,
3 EN 7 UUR N.M.

Deze geheele conferentie zal President Lyman van den Raad der Twaalven aanwezig zijn en verscheidene malen het woord tot de vergaderden richten.

Het is zijn eerste bezoek aan Nederland. – Verzuimt de gelegenheid tot het ontvangen van wijze raadgevingen van dezen godsmanniet!

Hun, die deze vergaderingen bijwonen, wachten bijzondere verrassingen. – Geniet van de schoonheden van het Herstelde Evangelie van Jezus Christus.

BEZOEK VAN PRESIDENT RICHARD R. LYMAN AAN ROTTERDAM

Waarschijnlijk zal in aansluiting op zijn aanwezigheid in de Amsterdamsche conferentie Br. Lyman Maandagavond 22 Februari a.s. des avonds 8 uur in Rotterdam de leden in een openbare vergadering toespreken, welke vergadering zal worden gehouden in gebouw „Excelsior“, St. Janstraat 15b.

Definitieve mededeelingen hieromtrent zullen op de Zondagsscholen en in de Avondmaalsvergaderingen van Zondag, 21 Februari, worden gedaan.

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR MAART 1937

7 Maart. — Zie instructiebrief voor Maart 1937.

14 Maart. — Door een der broeders een toespraak van 10 minuten over „De verzoening en zaligheid“. Stof voor deze toespraak is te vinden in *Artikelen des Geloofs*, blz. 60-76. Laat dit een goed voorbereide toespraak zijn, gegeven met het speciale doel om de klasleden tot leering te strekken en niet louter als „toespraak“.

21 Maart. — „Extra dienst.“ *Wat Jezus leerde*, blz. 126-129.

28 Maart. — Vrije klasstijd, ter bespreking der comitézaken of behandeling der onafgewerkte lessen.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen

Oud. Cornelis de Jong Sr. en zijn vrouw Zuster Adriana de Jong-geb. Versteeg, die beiden het laatste jaar in de gemeente Schiedam arbeidzaam zijn geweest, werden op 9 Februari j.l. van hun zending ontslagen.

Per s.s. „Volendam” zijn ze op 13 Februari j.l. vanuit Rotterdam vertrokken. Wij wenschen hun beiden veel geluk en voorspoed op hun verdere levensreis.

Overleden

VAN DER WOUDE. — Op 22 December j.l. overleed te Amsterdam Cornelia Philippina van der Wouden—geb. Smit, echtgenoot van P. v.d. Wouden der Amsterdamsche gemeente. Zij werd 4 October 1892 te Rotterdam geboren en op 13 Augustus 1927 door Oud. David G. Thomas gedoopt. In de Amsterdamsche kerkzaal werd 26 December d.a.v. een herdenkingsdienst gehouden, waarna op de Oosterbegraafplaats te Amsterdam de teraardebestelling plaatsvond.

VERSTRATE. — Op 21 Januari j.l. overleed zeer onverwachts Catharina Elisabeth Verstrate, geb. Puister, weduwe van Willem Verstrate. Zuster Verstrate werd op 11 December 1879 te Haarlem geboren en 1 April 1905 door Oud. W. L. Brimhall gedoopt. Op 25 Januari werd in de Amsterdamsche kerkzaal een rouwdienst gehouden, waarna het stoffelijk overschot op de begraafplaats „Vredenhof” aan den Haarlemmerweg werd teraardebesteld.

Ingezegend

Door gemeentepresident F. H. Jacobs werd 17 Januari j.l. ingezegend Winfred Koolhoven, zoonje van Johannes J. Koolhoven en Dirkje Koolhoven-geb. van Deyl der Haagsche gemeente.

Gedoopt

Op blz. 43 van *De Ster* van 1 Februari j.l. werd onder de doopelingen abusievelijk de naam van Broeder Hendrik Gerrit van Dijk van den Haag niet vermeld. Hij werd door Oud. C. de Jong van Schiedam gedoopt. Wij verwelkomen hem in de Kerk met den wensch, dat zijn leven daarin vreugdevol en dienstbaar moge zijn.

Rectificatie

In *De Ster* van 1 Februari komt op blz. 43 de naam voor van Lena van Os, geb. van Groningen. Dit is onjuist, en dient te luiden Lena van Klootwijk, geb. van Os. Zuster van Klootwijk is de echtgenoot van Broeder Antonie van Klootwijk, die denzelfden avond werd gedoopt. De naam Zwaantje Smit dient te luiden Zwaantje de Groot, geb. Smit. Zuster de Groot is de vrouw van Geert de Groot van Schiedam.

Aangekomen

Op 24 December j.l. kwam te Rotterdam als zendeling aan Oud. Dean Isaac Nuttal van Provo, Utah. Hij werd tijdelijk te Haarlem geplaatst, doch is op 9 Februari j.l. naar Groningen vertrokken. Ouderlingen Orme M Jergensen van St. Anthony, Idaho en Joseph Orville Peterson van Huntsville, Utah, kwamen op 4 Februari j.l. te Rotterdam aan, teneinde hier in Nederland zendingsarbeid te verrichten. Oud. Jergensen zal zijn werkzaamheden in Amsterdam aanvangen, terwijl Oud. Peterson te Arnhem is geplaatst. Wij verwelkomen deze nieuwelingen in onze

rijen en bidden, dat hun arbeid in dit goede land moge zijn ter bevordering van het inoogsten der zielen, welke op de komst van het Herstelde Evangelie wachtende zijn.

Overplaatsingen en benoemingen

Oud. J. Dieu Jr. en Arie van Essen zijn van Arnhem naar Apeldoorn overgeplaatst, waar Oud. Dieu over de gemeente zal presideeren.

Oud. L. T. Holt, onlangs te Overmaas geplaatst, is aangesteld als president der Schiedamsche gemeente. Hij zal daar met Oud. Neerings van Amsterdam arbeiden.

Oud. A. E. Bingham van den Helder en Oud. John van Drimmelen van Delft hebben als gemeentepresident van genoemde gemeenten van standplaats verwisseld.

Oud. H. B. Watkins is als senior-ouderling naar Utrecht overgeplaatst, terwijl Oud. F. B. Jex van Utrecht naar het O.O.V. en Z.S.schoolkantoor te Rotterdam is geroepen.

Oud. A. B. Denhalter zal te Arnhem zijn werkzaamheden verder voortzetten. Zijn plaats op het zendingskantoor zal worden ingenomen door Oud. J. A. Roghaar, die onlangs, na een operatie te hebben ondergaan, vanuit het ziekenhuis werd ontslagen.

Oud. B. H. Hilton, voorheen te Groningen arbeidzaam, werd te Rotterdam-Zuid als senior-ouderling aangesteld.

Excommunicatie

Tijdens een speciaal belegden raad van ouderlingen, op 2 Februari j.l. op het zendingskantoor gehouden, werd Pieter van der Meij, voorheen een lid der Leidsche gemeente, doch de laatste jaren zonder vaste woonplaats, van de Kerk afgesneden wegens gedrag, in tegenstrijd met de wetten der Kerk en het Evangelie.

Ontslagen

5 Februari j.l. werd zuster Dorothea Barten, 1e raadgeefster in het hoofdbestuur der Zusters Hulpvereniging in Nederland, met een woord van dank voor haar diensten in het belang der Z.H.V. gedurende de jaren, dat zij als een lid van dit bestuur heeft gearbeid, uit dit ambt ontslagen.

Nogmaals het Monument te Broek o/Akkerwoude

De Nederlandsche Zending wenscht langs dezen weg haar dank te betuigen aan allen, die hebben bijgedragen in de bestrijding der kosten van het Monument, l.l. in Friesland onthuld op de plaats, waar de eerste doopdienst in de Nederlanden plaatsvond. Bijdragen hiertoe werden ontvangen van de Nederlandsche Zendingenverenigingen in Utah (oud-zendingen van Nederland), de Hollandsche Vergadering te Salt Lake City en de thans in ons land arbeidzame zendingen.

Indien er leden zijn, die eveneens gaarne hun deel voor dit waardig doel wenschen bij te dragen, zullen hun gaven — hoe klein ook — gaarne door het zendingskantoor worden ingewacht. Een donatie voor dit doel beteekent een bijdrage tot een blijvend gedenkteeken van ons geloof.

INHOUD

De Assembly Hall te Salt Lake	53	Van de Redactie	62
Maak ons één	54	Amsterdamsche Conferentie	66
De Assembly Hall	57	Bezoek President Lyman	66
Lesrooster Hulporganisaties	57	Priesterschapslessen v. Maart	66
Jezus de Christus	58	Gebeurtenissen in de Zending.	67
Godsmannen van heden	60		